

Na vrtnem drevesu tik okna je čepela opica in je svôjo pot grajala igranje s prsti, češ da je pretiho. Poišče na dvorišču težko kladivo in spleza na prejšnje mesto. Godrnja dalje in komaj pričakuje, da odide umetnik. Zapodi kladivo v sobo in se zažene še sama za njim. V sobi pograbi kladivo z obema rokama in jame silovito udrihati po tipkah; toda tipka za tipko odleti, strune popokajo, a o ubranih glasovih ni bilo razen hrepečega hrušča niti sledu.

Prevarana je opica srdito treščila kladivo skozi okno in osramočena zbežala na vrt.

Ne presočaj, česar ne umeš!

Zvonimir Maslè.

7. Lisica in podgane.

Dokaj živeža si je bila nabrala za zimo lisica ter ga mirno používala v svoji luknji. To so zavohale izstradane podgane. Prišle so k nji, proseč jo, naj bi jim kaj dala. A lisica se zadere in reče porogljivo: „Nimam časa, pridite jutri!“ — Druzega dné pa odžene podgane z istimi besedami in tako večkrat zaporedoma.

Primeri se pa, da se ujame lisica neko noč v nastavljeno ji zanjko, iz katere si ne more pomagati. Čez nekaj časa pridejo mimo omenjene podgane. Prav pohlevno jih prosi lisica, naj bi ji pregrizle zanjko ter jo rešile smrti. Toda podgane ji zakličejo: „Jutri, jutri!“ V tem pride lovec in lisico ubije.

Kakor se posojiuje, tako se vračuje.

Prired. Jos. Balič.

8 Modri kozel.

„Oj dedek, oj dedek, če ljubiš me kaj,
Povej mi, povej mi kaj lepega zdaj.“ —

„Oj Janko, poredneš, jaz nisem vsevednež —
Kaj meniš, da pravljic znam tristo kopíc?
Pa da ti ustrezem, ti jezik zavežem,
Naj bode, povem ti dogodbo še to:“

„Oj dedek, oj dedek, zahvalim lepo!“ —

Dve kozi na paši sta pasli se naši,
Cvetico na trati zagledata hkrati.

„Ta že ne bo tvoja, ta cvetka bo moja!“
Pohlepno se koza starejša zglasí.

„Ne boš je pojedla, oj starka ti medla —
Pravico do nje imam isto kot ti!“
Hud kreg in nemir zdaj na paši nastane,
Od cvetke se koza nobena ne gane.

Naposled srdito naskočita,
Srdito z rogovi se póčita — —
Med tem pa na pašo star kozel prikima,
Začuden se vpraša: Kaj neki je njima?
Pa kmalu pove mu prepír,
Kje boja iskati je vir.
Prav pametno kozel razvezal je vozél —
Kaj meniš ti Janko, kako?“

„Oh, ko bi jaz vedel . . . ? — —

Cvetico je snedel!“ — —
„Tako je, res storil je to!
Kaj hitro prepír zdaj na paši poneha,
A kozel zvijačni se tresé od smeha.
Pa predno od njiju se še posloví,
Pregovor ta znani jima ponoví:
„„Kjer se prepírata dva,
Tretji dobiček ima!““

K. Javoršek.

